

Het was nu, na de middag, een stuk drukker in het museum en een ogenblik overwoog hij om toch maar naar het hotel terug te gaan omdat hij er niets voor voelde tussen de rondlopende Amerikanen verzeild te raken; maar met een schouderophalen begaf hij zich in de richting van de zaal die hij nader wilde bekijken. Het was er koel en hij was er praktisch alleen. Hij ging op een bank zitten om enkele aantekeningen te maken, maar op zoek naar zijn agenda troffen zijn vingers het economieboek van het onbekende meisje.

Rumoerig was het in de buurt van de studentenflats wel vaker, maar de Mariachi-groep bracht bijna iedereen voor de ramen. Het waren zes man en ze stonden midden in het plantsoen vol enthousiasme te spelen, gehuld in hun bonte poncho's onder hun grote hoeden. Atla Ayala zag dat ze op het gras voor haar flat bleven staan en een ogenblik vroeg ze zich af welke grapjas hen besteld had, tenslotte verdwaalden Mariachi-groepen niet toevallig op het Campo Universitario. Ze opende haar raam om de muziek beter te kunnen horen. Van alle kanten kwamen nieuwsgierigen aanlopen, er werd luid meegezongen en zelfs, zij het wat aarzelend, gedanst. Op een teken van de leider hield de muziek op en maakte de groep een sierlijke zwaai met hun sombrero's in haar richting. Had ze misschien nog getwijfeld of deze serenade voor haar was, na deze groet was elke twijfel weggenomen. De leider van het groepje, nog steeds met de sombrero in zijn hand, deed enkele passen naar voren en riep haar toe. 'Señorita, staat u ons toe u deze serenade op te dragen, een kleine vergoeding voor een onvrijwillig en zeker onverdiend bad.'

Ze kleurde toen de samenhang tot haar doordrong, al kon niemand het zien in het donker en over deze afstand.

'Als u misschien even naar beneden wilt komen, dan kan ik u deze bloemen en dit pakje overhandigen; een kleine compensatie voor uw bij het bad verloren gegane bezittingen.' Hij haalde een pakje en een bos bloemen onder zijn poncho vandaan. Ze aarzelde en hij vervolgde terwijl hij zijn sombrero weer op zijn hoofd zette: 'Of zal ik iemand ermee naar boven sturen?' Ze knikte en hij voegde zich weer bij het groepje dat daarop verder begon te spelen. Een van de Mariachi's nam de bloemen en het pakje over en even later stond hij voor haar deur. Het was een boeket schitterende rozen, met een briefje.

'Señorita Atla Ayala, het geluk dat u in uw woede uw economieboek vergat, stelt me in staat u als "après-bain" deze bloemen en een Mariachi-serenade aan te bieden. Ik hoop dat ze er een beetje toe bijdragen het voorval in het Chapultepec-park van hedenmorgen terug te brengen tot een wat onstuimige maar niet onprettige kennismaking, in een sfeer waar heden en verleden met elkaar vermengd zijn, zoals ze het in zekere zin ook in u zijn. In het bijgaande pakje treft u overigens niet uw economieboek aan, welk zich nog steeds in mijn bezit bevindt en dat ik u morgen, zelfde plaats en

zelfde tijd in goede staat hoop te kunnen overhandigen, daar waar u het verloor. Hopend hiermee niet weer uw woede en eeuwige haat op mijn hals te hebben gehaald, wens ik u een goede nacht en hopelijk tot morgen.

Frank de la Roche.'

Ze maakte het pakje snel open en zag een paar schoenen van hetzelfde type als ze die morgen was kwijtgeraakt in de vijver. Een glimlach speelde om haar lippen toen ze de schoenen aanpaste en constateerde dat hij haar maat goed onthouden had. Ze nam weer plaats bij het raam. Beneden was inmiddels een volksoptocht aan de gang en de meeste studenten schenen het opduiken van de Mariachi-groep een welkome afwisseling te vinden. Er werd gezongen en gedanst en er was zelfs drank aangerukt. Atla herlas het briefje, zich afvragend of ze terug naar de vijver zou gaan. Ze was het voorval nog allerminst vergeten en haar woede was evenmin bekoeld. Als hij zelf was komen opdagen had ze hem er vast uitgesmeten, maar het idee om haar schoenen te laten bezorgen door een Mariachi-groep vond ze niet ongeestig en dat veranderde de zaak wel enigszins. Ze vroeg zich af of ze haar boek zou terugkrijgen als ze niet kwam opdagen. Ze haalde haar schouders op en ging naar beneden. Het kon haar voorlopig allemaal gestolen worden, ze had geen zin erover na te denken terwijl onder haar neus een feest gaande was. Beneden kwam Miguel op haar af. 'Ik hoor dat ze voor jou hier zijn?'

Ze glimlachte en pakte zijn arm vast: 'Kom Miguel, laten we dansen.'

'Je geeft geen antwoord.'

'Het kan me niet schelen voor wie ze hier zijn. Ik vind het leuk dát ze er zijn.'

'Maar wie stuurt Mariachi's naar jou?'

'Jij niet,' zei ze spottend. Ze sleepte hem mee naar de dansvloer terwijl ze lachte. 'Stel je niet aan Miguel, je weet niet hoe belachelijk je je maakt met je jaloezie. Als een of andere idioot Mariachi's voor ons wil betalen, wat zal het mij een zorg zijn. No?'

Ze zag hem al uit de verte toen ze het pad af liep. Hij zat tegen de boom aan de rand van de lagune waar ze zelf de vorige dag tegenaan gezeten had. Op zijn knieën lag een opengeslagen map, maar daarin las hij niet. Met zijn hoofd tegen de stam geleund staaarde hij over de lagune. Naast hem op de grond lag haar economieboek met ernaast een doos sigaartjes en een aansteker. Hij merkte haar niet op tot ze bij hem was, of hij deed tenminste alsof. Pas toen ze een paar passen van hem af was keek hij om. Hij glimlachte en stak zijn hand op. 'Buenas dias, señorita.'

'Ik kom mijn boek ophalen.'

Hij knikte en stond op. 'Ik maakte me al zorgen dat ik weer een Mariachi-band zou moeten huren om het u terug te brengen.'

‘Wacht u allang?’

Hij wierp een blik op zijn horloge. ‘Ik zit hier ongeveer tweeënhalf uur, maar wachten is niet helemaal de juiste uitdrukking.’

‘U had me niet meer verwacht? No?’

‘Dat bedoelde ik niet. Hier op een van de mooiste en rustigste plekjes van dit park was het een plezier op u te wachten. Ik ben blij dat u toch gekomen bent.’

‘U dacht dat ik niet zou komen?’

‘Dan had ik hier niet gezeten. U ziet er trouwens allerliefst uit, mijn complimenten voor uw smaak. Ik zie dat de schoenen die ik u heb laten brengen u passen. Ik hoop dat ze u even goed zitten als ze u staan.’

‘Het gaat, ze moeten nog een beetje ingelopen worden.’ Ze nam hem scherp op, zich afvragend wat hij van haar dacht en wat voor iemand hij werkelijk was. ‘Wat wilt u van me? Een afspraakje maken?’

Hij glimlachte: ‘Wie wil dat nou niet met een knappe vrouw?’

‘Hebt u daarom het boek gisteren niet ook laten brengen?’

‘Zo is het helemaal. Komt u hier vaker, of was het toeval dat u hier gisteren was?’

‘Ik kwam hier vaker,’ antwoordde ze kil vijandig.

Het ontging hem allerm minst. ‘Bent u nog steeds kwaad op me? Of is het meer uw antipathie tegenover Amerikanen?’

‘U bent geen *gringo*. No?’

Hij glimlachte. ‘*Gringo* betekent buitenlander en niet alleen Amerikaan, dus zo bezien ben ik een *gringo*.’

‘Maar u spreekt goed Spaans.’

‘Ik doe mijn best, het is bovendien erg nuttig hier in Mexico.’

‘Bent u allang in Mexico? No?’

‘Tamelijk, als bijna drie jaar lang genoemd kan worden. Het is in elk geval te kort om Mexico en vooral de bewoners te leren kennen.’ Hij raapte zijn spullen op en stak ze in zijn zakken. Hij gaf haar het boek. ‘Uw economieboek, goed dat uw naam en adres erin stonden.’

‘Ja, anders was ik het kwijt geweest.’

‘Precies, en anders had ik u niet meer ontmoet.’ Hij glimlachte. ‘Het loopt zo tegen lunchtijd, misschien heeft u ook wel trek. Mag ik u iets aanbieden?’

‘Ik wil eigenlijk terug naar de universiteit, bovendien schept dat verplichtingen. Ik vind het al erg dat ik de schoenen heb aangenomen.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Beschouwt u het als de muziek, geheel vrijblijvend en alleen voor wie het horen wil en ervan genieten kan.’

Ze nam hem even op. ‘Misschien dat ik dan mee kan gaan zonder verplichtingen, maar ik waarschuw u, daarna ga ik weg.’

‘Zoals u wilt. Ik stel voor het restaurant van het Museo Nacional, of heeft u een andere voorkeur?’